

Nota van toelichting

I Algemeen deel

§ 1 Inleiding

1.1 Algemeen

Onderhavige algemene maatregel van bestuur, getiteld 'Besluit diervoeders', strekt ter uitvoering van de Wet dieren (verder: de wet) met betrekking tot onder meer het in de handel brengen en afleveren van diervoeders. De wet bevat een integraal kader waarin de kernpunten zijn vastgelegd voor regels met betrekking tot het gedrag van mensen jegens dieren en voor regels ter beheersing van de risico's die dieren of producten die van die dieren afkomstig zijn met zich kunnen brengen voor de mens en voor andere dieren. Daartoe vervangt deze wet de regels over gehouden dieren en daaraan gerelateerde onderwerpen die voorheen waren geregeld in zeven verschillende wetten: de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren (verder: GWWD), de Diergeneesmiddelenwet, de Wet op de dierenbescherming, de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990, de Kaderwet diervoeders, de Landbouwkwaliteitswet en de Landbouwwet.

Ook het stelsel van uitvoeringsregelgeving wordt opnieuw vormgegeven. Ter bevordering van de toegankelijkheid en de samenhang van de regelgeving worden, per doelgroep, zes algemene maatregelen van bestuur opgesteld: het Besluit houders van dieren, het Besluit diergeneeskundigen, het Besluit dierlijke producten, het Besluit diergeneesmiddelen, het Besluit diervoeders en het Besluit handhaving Wet dieren. Onder elk van deze besluiten wordt een gelijknamige ministeriële regeling tot stand gebracht. Met deze indeling naar doelgroep wordt met het oog op vermindering van de lasten voor burgers en bedrijven de samenhang tussen de regels bevorderd, vereenvoudigd en meer transparant gemaakt.

In dit Besluit diervoeders worden de regels voortgezet die voorheen met betrekking tot het in de handel brengen en afleveren in de Kaderwet diervoeders en het Besluit diervoeders opgenomen waren. Met de wet en dit besluit worden de Kaderwet diervoeders en het Besluit diervoeders ingetrokken. De Regeling diervoeders 2010 is in dat jaar herzien en zal onder het Besluit diervoeders worden gebracht.

Dit besluit voorziet in de uitvoering van dertien EU-verordeningen en de implementatie van richtlijn 2002/32/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 mei 2002 inzake ongewenste stoffen in diervoeding (PbEG 2002, L 140).

Deze nota van toelichting bestaat uit een algemeen deel, een artikelsgewijze toelichting en een transponeringstabel.

In het algemene deel wordt in paragraaf 1.2 allereerst ingegaan op enkele achtergronden van de regels over diervoeders.

Vervolgens wordt het Europese kader en de wijze van implementatie geschetst in paragraaf 2.

In paragraaf 3 wordt een beschrijving gegeven van de wijze van implementeren van de EU-regelgeving op het gebied van biologische diervoeders.

Paragraaf 4 bevat een beschrijving van de gevolgen van dit besluit op de regeldruk.

In paragraaf 5 worden vervolgens de commentaren naar aanleiding van de consultatie van dit besluit besproken.

1.2 Achtergrond

Een diervoeder is, aldus artikel 1.1 van de Wet dieren, elke stof, elk product of elke samenstelling van stoffen of producten die bestemd is om te worden gebruikt voor voeding aan dieren, onverminderd de toepassing van een andersluidende definitie in een EU-verordening. Deze definitie is van toepassing bij de implementatie van richtlijn nr. 2002/32/EG.

Voor de uitvoering van EU-verordeningen geldt volgens artikel 3, eerste lid, onderdeel a, van verordening (EG) nr. 767/2009 de definitie van het begrip "diervoeders" in artikel 3, vierde lid, van verordening (EG) nr. 178/2002 die luidt:

" „diervoeders”: alle stoffen en producten, inclusief additieven, verwerkt, gedeeltelijk verwerkt of onverwerkt, die bestemd zijn om te worden gebruikt voor orale vervoeding aan dieren”.

Beide definities betekenen dat niet de stof als zodanig maar de intentie om een stof als diervoeder te gebruiken bepalend is voor de vraag of er sprake is van een diervoeder. Met andere woorden: Niet alleen wat op de verpakking

staat is maatgevend. Iedere stof die als diervoeder wordt toegepast, is als zodanig een diervoeder en onderworpen aan de regels in dit besluit.

Er zijn diverse redenen om regels over diervoeders te stellen.

In de eerste plaats is dat de bescherming van de gezondheid van de mens vanwege de effecten van het diervoeder op de kwaliteit van dierlijke producten.

In de tweede plaats is dat het dierenwelzijn en de diergezondheid. Gezonde dieren hebben een beter bestaan en geven een hogere productie van dierlijke producten.

In de derde plaats is dat het milieu. Het stellen van regels voor het in handel brengen en toepassen van diervoeders is nodig om ongewenste emissie van stoffen in het milieu te voorkomen en te beperken.

Deze algemene maatregel van bestuur (verder: dit besluit) strekt tot uitvoering van hoofdstuk 2, paragraaf 2, van de wet en bevat daartoe bepalingen voor de uitvoering van EU-verordeningen inzake het in de handel brengen en afleveren van diervoeders.

§ 2 Europese kader en wijze van implementatie

2.1 Verordening (EG) nr. 767/2009 betreffende het in de handel brengen en gebruik van diervoeders

Deze verordening brengt samenhang aan tussen een 12-tal eerder door het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie vastgestelde EU-verordeningen op het gebied van diervoeders. Verordening 767/2009/EG actualiseerde en verduidelijkte de op dat moment bestaande Europese regelgeving. Met deze verordening zijn ook de regels met betrekking tot diervoeding voor gezelschapsdieren in een EU-verordening ondergebracht (preambule, overweging 4, bij verordening 767/2009/EG).

De 13 EU-verordeningen op het gebied van diervoeding voorzien nog slechts in een zeer beperkt aantal nationale bevoegdheden tot invulling van deze EU-verordeningen.

2.2 Richtlijn nr. 2002/32/EG inzake ongewenste stoffen in diervoeding

Deze richtlijn is de enige richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie op het gebied van diervoeding die voor implementatie resteert. De richtlijn bestaat voor namelijk uit een lijst met maximumgehalten van ongewenste stoffen in diervoeders. Verder geeft de richtlijn lidstaten een aantal bevoegdheden om aan de hand van onderzoek maatregelen te nemen indien maximumgehalten overschreden worden of er nieuwe ongewenste stoffen in diervoeding voorkomen.

2.3. Uitvoering van EU-verordeningen op het gebied van diervoeders

Voor de uitvoering van EU-verordeningen op het gebied van diervoeders is in artikel 2.1, eerste lid, voorzien in een algemene delegatiegrondslag om in uitvoering bij ministeriële regeling te voorzien voor alle EU-verordeningen die in artikel 1.1 zijn genoemd en alle krachtens die EU-verordeningen genomen EU-rechtshandelingen. Wanneer een EU-verordening geen invulling aan een lidstaat laat, voorziet artikel 6.4 van de Wet dieren in een delegatiegrondslag om bij ministeriële regeling in uitvoering te voorzien.

Voor zover een EU-verordening of een krachtens een EU-verordening vastgestelde EU-rechtshandeling ruimte laat voor nationale invulling voorziet artikel 2.1, tweede lid, in een delegatiegrondslag om bij ministeriële regeling tot uitvoering over te gaan.

Daartoe komt de Regeling diervoeders 2012 (tot invoering van dit besluit: Regeling diervoeders 2010) op dit besluit te berusten. Deze regeling voorziet in bepalingen voor de uitvoering van de EU-verordeningen en is voorzover nodig gewijzigd met het oog op de regels in de Wet dieren en dit besluit.

§ 3. Uitvoering van EU-verordeningen op het gebied van biologische diervoeders

Regels over de biologische productie en de etikettering van biologische producten zijn opgenomen in verordening (EG) nr. 834/2007 en uitvoeringsverordeningen (EG) nr. 889/2008 en nr. 1235/2008. Hierin is vastgelegd aan welke voorwaarden voldaan moet worden voordat de aanduiding 'biologisch' gehanteerd mag worden bij het in de handel brengen van of het maken van reclame voor landbouwproducten. Aan deze verordeningen wordt met dit besluit en de onderliggende ministeriële regeling uitvoering gegeven voor zover ze betrekking hebben op de biologische productie van diervoeders.

Hoofdstuk 2 is niet van toepassing op producten die weliswaar in Nederland zijn binnengebracht, maar nog officieel door de douane moeten worden

vrijgegeven voor een van de douaneregelingen. Dat is bepaald in artikel 2.2, tweede lid van dit besluit.

Artikel 2.3 biedt een grondslag voor de uitvoering van bindende onderdelen van de EU-verordeningen betreffende de biologische productie van diervoeders bij ministeriële regeling. De basis voor de implementatie van deze bindende onderdelen is daarmee artikel 2.18, eerste lid, van de Wet dieren en niet artikel 6.4 van de wet. De reden om deze onderdelen krachtens algemene maatregel van bestuur te implementeren, in plaats van rechtstreeks bij ministeriële regeling, is gelegen in de systematiek van de Landbouwkwaliteitswet. Die wet wordt met de Wet dieren en onderhavig besluit gedeeltelijk van overeenkomstige toepassing wordt verklaard. De Landbouwkwaliteitswet biedt de mogelijkheid om privaatrechtelijke rechtspersonen te belasten met het toezicht op de naleving van bij of krachtens algemene maatregel van bestuur gestelde regels. Op grond daarvan was de Stichting Skal voorheen belast met het toezicht op de naleving van de regelgeving over de biologische productie van onder meer diervoeders.

Om dat toezicht te kunnen voortzetten, zijn de artikelen 8 tot en met 10, 11, eerste en vierde tot en met zevende lid, 12 en 13 van de Landbouwkwaliteitswet met artikel 2.6 van dit besluit, in samenhang met artikel 10.2, tweede lid, van de Wet dieren, van overeenkomstige toepassing verklaard. Op grond van artikel 8 van de Landbouwkwaliteitswet kunnen privaatrechtelijke rechtspersonen worden belast met het toezicht op de naleving van bij of krachtens algemene maatregel van bestuur gestelde regels. Die belasting wordt geregeld met artikel 2.5.

Op grond van verscheidene van de hierboven genoemde artikelen van de Landbouwkwaliteitswet zijn of kunnen nadere regels worden gesteld, die ook voor de uitvoering van het toezicht door de controle-instellingen van belang zijn. Op het niveau van algemene maatregel van bestuur is op basis van artikel 13, tweede lid, van die wet het Tuchtrechtbesluit Landbouwkwaliteitswet vastgesteld. Dat besluit is met artikel 11, eerste lid, onderdeel b, van dit besluit van overeenkomstige toepassing verklaard. De toepasselijkheid van ministeriële regelingen die op de hierboven genoemde artikelen van de Landbouwkwaliteitswet zijn gebaseerd wordt geregeld in de ministeriële regeling die op onderhavig besluit wordt gebaseerd.

Krachtens artikel 40 van verordening (EG) nr. 834/2007 heeft de Europese Commissie in artikel 95, vijfde lid, van verordening (EG) nr. 889/2008 bepaald dat lidstaten de mogelijkheid hebben om nadere productievoorschriften voor diervoeders van gezelschapsdieren te stellen, zolang die voorschriften niet op Europees niveau zijn geregeld. Van die gelegenheid kan krachtens artikel 2.4 bij ministeriële regeling gebruik worden gemaakt.

Thans zijn in de Regeling diervoeders 2012 (tot invoering van dit besluit: Regeling diervoeders 2010) slechts voor diervoeders voor honden en katten normen opgenomen. Alleen diervoeders voor honden en katten die overeenkomstig die normen zijn bereid mogen in de handel worden gebracht of er mag reclame voor worden gemaakt onder verwijzing naar de biologische productiemethode. Hiermee wordt het mogelijk om te voldoen aan de vraag naar biologische diervoeders voor honden en katten. Deze nationale invulling bestaat derhalve ten behoeve van de producenten en de afnemers van diervoeders voor honden en katten.

§ 4. Administratieve lasten, bedrijfseffecten, milieu-effecten

Met dit besluit zijn geen instrumenten in het leven geroepen die nieuwe lasten veroorzaken. Dit besluit strekt tot slechts tot een hernieuwde 1-op-1 implementatie van richtlijn 2002/32/EG en uitvoering van een 12-tal EU-verordeningen van het Europese Parlement en de Raad van de Europese Unie. Deze implementatie is slechts een technische exercitie om tot inwerkingtreding van de Wet dieren te komen.

§ 4. Consultatie

P.M.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 2.1

Het eerste lid regelt dat de tot op heden in de Regeling diervoeders 2010 opgenomen bepalingen voor uitvoering van EU-verordeningen en gedelegeerde EU-rechtshandelingen van een grondslag worden voorzien na

intrekking van het hiervoor geldende Besluit diervoeders. Indien de betrokken EU-rechtshandeling voorziet in een verplichting tot het maken van een keuze tussen uitvoeringsmogelijkheden kan daartoe krachtens het eerste lid toe worden besloten.

Met het bepaalde in het tweede lid, is de Minister van Economische Zaken, Landbouw, en Innovatie de bevoegdheid verleend tot het stellen van regels voor uitvoering van bepalingen in EU-verordeningen en gedelegeerde EU-rechtshandelingen, voorzover de betrokken EU-rechtshandelingen aan de minister nog ruimte laten om een bepaalde handeling of toestand toe te staan of te verbieden. Bepalingen waarmee op basis van het tweede lid bij ministeriële regeling uitvoering kan worden gegeven zijn onder meer:

- a. artikelen 17 en 18 van verordening (EG) nr. 1069/2009;
- b. artikel 3, tweede lid, in samenhang met artikel 10, tweede lid, van verordening (EG) nr.1831/2003/EG;
- c. artikel 17, eerste lid, tweede alinea, en artikel 27, eerste lid, van verordening (EG) nr.882/2004;
- d. artikel 10, onderdeel 1, van verordening (EG) nr.183/2005;
- e. artikel 12, eerste lid, onder j, in samenhang met artikel 16, eerste lid, eerste alinea, onderdeel c, en tweede alinea, en artikel 40 van verordening (EG) nr. 834/2007;
- f. artikel 21, achtste lid, bijlage VI, hoofdstuk 2, onderdeel 3, en bijlage VII, hoofdstuk 2, onderdeel 3, van verordening (EG) nr.767/2009.

Artikel 2.5

Op grond van de regels uit de artikelen 8a tot en met 12 van de Landbouwkwaliteitswet is de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen van toepassing op de genoemde stichtingen en oefent de minister rijkstoezicht uit. Verder is geregeld dat de statuten van de stichtingen en wijzigingen daarvan goedkeuring van de minister behoeven. Dat geldt eveneens voor de benoeming en ontslag van de voorzitter van een controle-instelling. Voorts bevatten die artikelen de bevoegdheid tot vaststelling van controlereglementen en de vaststelling van tarieven voor toezicht op de naleving en keuringen. Wanneer een controle-instelling bij het toezicht op de naleving overtredingen constateert, kan ingevolge artikel 13 tuchtrecht worden toegepast, tenzij de overtreding strafrechtelijk wordt afgedaan.

Artikel 3.1

In dit besluit wordt richtlijn 2002/32/EG geïmplementeerd. De in deze richtlijn gehanteerde definities wijken op kleine onderdelen af van de definities die in de EU-verordeningen voor diervoeders zijn opgenomen. Om een goede uitvoering van richtlijn 2002/32/EG te verzekeren is opneming van deze definities in dit besluit nodig. Om verwarring te voorkomen is in de aanhef van opgenomen dat de betrokken definities slechts gelden voor de toepassing van hoofdstuk 3.

Artikel 3.2

Wanneer een product dat bedoeld is om te voederen aan dieren een ongewenste stof bevat die in bijlage I bij richtlijn nr. 2002/32/EG is genoemd dan geldt er een maximumgehalte voor de mate waarin die stof zich in dat product bevindt. Voor ieder product kan een ander maximumgehalte gelden voor een bepaalde ongewenste stof. Zowel de soort ongewenste stof als de het soort product zijn bepalend voor het maximumgehalte.

De overschrijding van een maximumgehalte betekent dat een diervoeder als niet zuiver, deugdelijk of van gebruikelijke handelskwaliteit wordt beschouwd en niet als diervoeder in de handel mag worden gebracht.

Artikelen 3.3, 3.4 en 3.5

Artikel 4, tweede lid, van richtlijn 2002/32/EG draagt lidstaten op te voorzien in onderzoek, indien in de bijlagen bij de richtlijn vastgestelde maximumgehalten van ongewenste stoffen zijn overschreden (artikel 3.3) of verhoogde gehalten zijn geconstateerd (artikel 3.4, eerste lid). Een onderzoek naar dioxines of dioxineachtige PCB's wordt ingesteld bij overschrijding van een actiedrempel als bedoeld in bijlage II van richtlijn 2002/32/EG (artikel 3.4, tweede lid). De Minister van Economische Zaken, Landbouw, en Innovatie betreft, zoals artikel 4, tweede lid, tweede alinea, van de richtlijn bepaalt marktdeelnemers bij het onderzoek zodat de gehele keten van handelaren en afnemers zo efficiënt mogelijk onderzocht kan worden. Het is niet de bedoeling dat het betrekken van deelnemers het onderzoek hindert of vertraagd. Marktdeelnemers worden daarom zo mogelijk bij het onderzoek betrokken. De minister zendt jaarlijks informatie over zijn bevindingen aan de Commissie van de Europese Unie en de overige lidstaten van de Europese Unie. In het geval ongewenste stoffen door grensoverschrijdend verkeer ook in diervoeders in de andere lidstaten van de Europese Unie voor kunnen komen of indien zich specifieke ontwikkelingen voordoen die tot nieuwe inzichten leiden wordt die informatie onverwijld toegezonden.

Artikel 3.6

Producten die voor het voederen van dieren zijn bedoeld en ongewenste stoffen bevatten mogen niet worden verdund om het product onder het maximumgehalte te brengen. Verdunning leidt ertoe dat de ongewenste stof bewust in de voedselketen wordt gebracht. Uitgangspunt is dat zo weinig mogelijk ongewenste stoffen hun weg in de voedselketen vinden door diervoeding. Verdunnen van producten, waaronder ook opmengen wordt verstaan, is daarom verboden.

Artikel 3.7

Aanvullende diervoeders zijn in artikel 3.1 gedefinieerd als mengsels die een hoog gehalte aan bepaalde stoffen bevatten. Een dergelijk hoog gehalte maakt het betrokken mengsel als zodanig ongeschikt als diervoeder. Om te voorkomen dat het verbod van verdunning het gebruik van een aanvullend diervoeder in de weg staat, is in richtlijn 2002/32/EG voor dergelijke diervoeders een specifieke bepaling opgenomen. Bij een aanvullend diervoeder mag worden uitgegaan van het voorgeschreven aandeel in een dagrantsoen. Dit aandeel mag het voor een volledig diervoeder vastgestelde gehalte van een ongewenste stof niet overschrijden.

Artikel 3.8

De onderhavige bepaling verleent de Minister van Economische Zaken, Landbouw, en Innovatie de bevoegdheid maatregelen te nemen indien er nieuwe gegevens zijn die reden geven te concluderen dat een ongewenste stof een gevaar voor de gezondheid voor mens of dier of voor het milieu oplevert.

De minister kan de volgende maatregelen nemen:

- het verlagen van de toegestane maximumgehalten van de ongewenste stof;
- het vaststellen van een maximumgehalte voor een nog niet in bijlage I bij richtlijn 2002/32/EG opgenomen ongewenste stof of
- het volledig verbieden van de aanwezigheid van een ongewenste stof.

Tot een volledig verbod zal bij een in bijlage I bij richtlijn 2002/32/EG opgenomen ongewenste stof niet snel worden overgegaan.

Bijlage I bij richtlijn 2002/32/EG bevat een limitatieve lijst van ongewenste stoffen, waarover binnen de Europese Unie tot overeenstemming is gekomen. Alleen een goed gemotiveerd besluit met gegevens of bevindingen die nog niet bekend waren zal tot een dergelijk verbod kunnen leiden.

Overweging 14 van de preambule bij richtlijn 2002/32/EG noemt daarbij het voorzorgsbeginsel. Toepassing van het voorzorgsbeginsel zal met name aan de orde zijn indien voldoende wetenschappelijk onderzoek ontbreekt of nieuwe gegevens naar voren zijn gekomen. Om die reden wordt in de preambule bij verordening 767/2009/EG overwogen: "wetenschappelijke

onderbouwing dient bij het gebruik van claims ten aanzien van diervoeders op de eerste plaats te komen, en exploitanten van diervoederbedrijven die claims gebruiken, moeten deze onderbouwen. Een claim wetenschappelijk onderbouwen dient te gebeuren door rekening te houden met alle beschikbare wetenschappelijke gegevens en door de bewijzen te evalueren.” (preambule, overweging 16, bij verordening 767/2009/EG).

Artikel 3.9

Artikel 8 van richtlijn 2002/32/EG geeft de Commissie van de Europese Unie ruime bevoegdheden tot het bij EU-rechtshandeling vaststellen van criteria van zuiveringsprocedures. Voorzover er maatregelen getroffen moeten worden om in uitvoering van die EU-rechtshandelingen te voorzien, delegeert artikel 3.9 de bevoegdheid tot het doen treffen van de nodige maatregelen aan de Minister van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie.

Artikel 4.1

De huidige Regeling diervoeders 2010 is in dat jaar opnieuw vastgesteld. Deze regeling kan grotendeels ongewijzigd blijven na inwerkingtreding van de Wet dieren en dit besluit. Daarom wordt bepaald dat deze regeling na het bedoelde tijdstip op dit besluit zal berusten. Wel zal voordien nog een ministeriële regeling tot wijziging van Regeling diervoeders 2010 worden vastgesteld, om deze geheel in lijn te brengen met het nieuwe kader. Daarbij wordt de citeertitel gewijzigd

De Staatssecretaris van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie

Transponeringstabel

Besluit diervoeders	'Oude regelgeving'	Europese regelgeving	Opmerkingen
Artikel 2.2	Artikel 1, tweede lid, Landbouwkwaliteitsbesluit 2007		
Artikel 2.3	Artikel 10 Landbouwkwaliteitsbesluit 2007		
Artikel 2.4	Artikel 7a Landbouwkwaliteitsregeling 2007	Artikel 40 van verordening (EG) nr. 834/2007	Artikel 95, vijfde lid, van verordening (EG) nr. 889/2008
Artikel 2.5	Artikel 15 Landbouwkwaliteitsbesluit 2007		
Artikel 2.6, onder a	Artikelen 8 t/m 10, 11, eerste lid, 12 en 13 Landbouwkwaliteitswet		Grondslag in artikel 10.2, tweede lid, van de Wet dieren
Artikel 2.6, onder b	Tuchtrechtbesluit Landbouwkwaliteitswet		

Onderwerp	Te implementeren richtlijnen/uit te voeren verordeningen	Implementatie/uitvoering			Toelichting
Diervoeders		Krachtens het Besluit diervoeders Eu-verordening of EU-richtlijn	Krachtens het Besluit diervoeders, gedelegeerde EU-rechtshandeling	Krachtens artikel 6.4 van de Wet dieren	
Richtlijn 98/68/EG	Richtlijn 98/68/EG van de Commissie van 10 september 1998 tot vaststelling van het in artikel 9, lid 1, van Richtlijn 95/53/EG van de Raad bedoelde modeldocument en van controlevoorschriften bij de invoer van diervoeder uit derde landen in de Gemeenschap (PbEg 1998, L 261)		Artikel 2.1 van het Besluit diervoeders		Gebaseerd op bijlage VIII, tweede lid, bij Verordening (EG) nr. 882/2004
Verordening (EG) nr. 999/2001	Verordening (EG) nr. 999/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 houdende vaststelling van voorschriften inzake preventie, bestrijding en uitroeiing van bepaalde overdraagbare spongiforme encefalopathieën (PbEG 2001, L 147)	Artikel 2.1 van het Besluit diervoeders			
Richtlijn nr. 2002/32/EG	richtlijn nr. 2002/32/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 mei 2002 inzake ongewenste stoffen in diervoeding (PbEG 2002, L 140)	Hoofdstuk 3 van het Besluit diervoeders			
Verordening (EG) nr. 178/2002	Verordening (EG) nr. 178/2002 van het Europees Parlement en de Raad van 28 januari 2002 tot vaststelling van de algemene beginselen en voorschriften van de levensmiddelenwetgeving, tot oprichting van een Europese Autoriteit voor voedselveiligheid en tot vaststelling van procedures voor voedselveiligheidsaangelegenheden (PbEG 2002, L 31)	Artikel 2.1 van het Besluit diervoeders			

Verordening (EG) nr. 1829/2003	verordening (EG) nr. 1829/2003 van het Europees Parlement en de Raad van 22 september 2003 inzake genetisch gemodificeerde levensmiddelen en diervoeders (PbEU 2003, L 268)	Artikel 2.1 van het Besluit diervoeders			
Verordening (EG) nr. 1830/2003	verordening (EG) nr. 1830/2003 van het Europees Parlement en de Raad van 22 september 2003 betreffende de traceerbaarheid en etikettering van genetisch gemodificeerde organismen en de traceerbaarheid van met genetisch gemodificeerde organismen geproduceerde levensmiddelen en diervoeders en tot wijziging van Richtlijn 2001/18/EG (PbEU 2003, L 268)	Artikel 2.1 van het Besluit diervoeders			
Verordening (EG) nr. 1831/2003	verordening (EG) nr. 1831/2003 van het Europees Parlement en de Raad van 22 september 2003 betreffende toevoegingsmiddelen voor diervoeding (PbEU 2003, L 268)	Artikel 2.1 van het Besluit diervoeders			
Verordening (EG) nr. 2160/2003	Verordening (EG) nr. 2160/2003 van het Europees Parlement en de Raad van 17 november 2003 inzake de bestrijding van salmonella en andere specifieke door voedsel overgedragen zoönoseverwekkers (PbEU 2003, L 325)	Artikel 2.1 van het Besluit diervoeders			Artikel 7 Bestrijdingsprogramma's van diervoeder bedrijven
Verordening (EG) nr. 882/2004	verordening (EG) nr. 882/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake officiële controles op de naleving van de wetgeving inzake diervoeders en levensmiddelen en de voorschriften inzake diergezondheid en dierenwelzijn (PbEU 2004, L 191)	Artikel 2.1 van het Besluit diervoeders			
Verordening (EG) nr. 183/2005	Verordening (EG) nr. 183/2005 van het Europees Parlement en de Raad van 12 januari 2005 tot vaststelling van voorschriften voor diervoederhygiëne (PbEU 2005, L 35)	Artikel 2.1 van het Besluit diervoeders			

Verordening (EG) nr. 396/2005	Verordening (EG) nr. 396/2005 van het Europees Parlement en de Raad van 23 februari 2005 tot vaststelling van maximumgehalten aan bestrijdingsmiddelenresiduen in of op levensmiddelen en diervoeders van plantaardige en dierlijke oorsprong en houdende wijziging van richtlijn 91/414/EG van de Raad (PbEU 2005, L 70)	Artikel 2.1 van het Besluit diervoeders			In samenhang met de Warenwetregeling residuen van bestrijdingsmiddelen
Verordening (EG) nr. 834/2007	Verordening (EG) Nr. 834/2007 van de Raad van 28 juni 2007 inzake de biologische productie en de etikettering van biologische producten en tot intrekking van Verordening (EEG) nr. 2092/91 (PbEU 2007, L 189)	Artikel 2.3 van het Besluit diervoeders			Uitvoering met betrekking tot biologische diervoeders
Richtlijn nr. 2008/38/EG	richtlijn nr. 2008/38/EG van de Commissie van 5 maart 2008 tot vaststelling van de lijst van bestemmingen voor diervoeders met bijzonder voedingsdoel (PbEU 2008, L 62);		Artikel 2.1 van het Besluit diervoeders		Berust thans op Verordening (EG) nr. 767/2009
Verordening (EG) nr. 470/2009	Verordening (EG) nr. 470/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 tot vaststelling van communautaire procedures voor het vaststellen van grenswaarden voor residuen van farmacologisch werkzame stoffen in levensmiddelen van dierlijke oorsprong, tot intrekking van Verordening (EEG) nr. 2377/90 van de Raad en tot wijziging van Richtlijn 2001/82/EG van het Europees Parlement en de Raad en van Verordening (EG) nr. 726/2004 van het Europees Parlement en de Raad (PbEU 2009, L 152);	Artikel 2.1 van het Besluit diervoeders			
Verordening (EG) nr. 669/2009	Verordening (EG) nr. 669/2009 van de Commissie van de Europese Gemeenschappen van 24 juli 2009 ter uitvoering van Verordening (EG) nr. 882/2004 van het Europees Parlement en de Raad wat betreft meer uitgebreide officiële controles op de invoer van bepaalde diervoeders en levensmiddelen van niet-dierlijke oorsprong en tot wijziging van Beschikking 2006/504/EG (PbEU 2009, L 194);		Artikel 2.1 van het Besluit diervoeders		

Verordening (EG) nr. 767/2009	Verordening (EG) nr. 767/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende het in de handel brengen en het gebruik van diervoeders, tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1831/2003 van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van Richtlijn 79/373/EEG van de Raad, Richtlijn 80/511/EEG van de Commissie, Richtlijnen 82/471/EEG, 83/228/EEG, 93/74/EEG, 93/113/EG en 96/25/EG van de Raad en Beschikking 2004/217/EG van de Commissie (PbEU 2009, L 229)	Artikel 2.1 van het Besluit diervoeders			
Verordening (EU) nr. 454/2010	Verordening (EU) nr. 454/2010 van de Commissie van 26 mei 2010 tot vaststelling van overgangsmaatregelen krachtens Verordening (EG) nr. 767/2009 van het Europese Parlement en de Raad wat betreft de etiketteringsbepalingen voor diervoeders (PbEU 2010, L 128)			Krachtens artikelen 6.4 en 2.18 van de Wet dieren	
Verordening (EG) nr. 1069/2009	Verordening (EG) nr. 1069/2009 van het Europese Parlement en de Raad van 21 oktober 2009 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten en afgeleide producten en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1774/2002 (PbEU 2009, L 300)	Artikel 2.1 van het Besluit diervoeders			
Verordening (EG) nr. 142/2011	Verordening (EG) nr. 142/2011 van de Commissie van 25 februari 2011 tot uitvoering van Verordening (EG) nr. 1096/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 21 oktober 2009 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten en afgeleide producten en tot uitvoering van Richtlijn nr. 97/78/EG van de Raad wat betreft bepaalde monsters en producten die vrijgesteld zijn van veterinaire controles aan de grens krachtens die richtlijn (PbEU 2011, L 54)			Krachtens artikelen 6.4 en 2.18 van de Wet dieren	